

[Lilli Gyldenkilde]

talerstolen her for anden gang. Jeg synes, der blev talt meget om, at vi skulle kigge på disse sager i udvalget. Jeg håber, at man vil nøjes med at kigge.

Kurt Hansen (VS):

Det skal være til fru Lilli Gyldenkilde. Jeg var egentlig glad for den tale, eller for 4/5 af den tale, fru Lilli Gyldenkilde holdt. Jeg synes, det var en god tale, der klart fremstillede en række af de konsekvenser, en udbredelse af vikarbureauer vil få i forhold til kvindearbejdsløsheden, i forhold til angrebet på de faglige organisationer med følgevirkninger, som angriber selve overenskomssystemet. Det er jeg enig i. Man kan tale om, at en udbredelse af vikarbureauer på den led er et angreb på selve fagbevægelsen som organisation. Det er jeg enig i, og det skal vi ikke diskutere.

Men så kom fru Lilli Gyldenkilde altså med en bemærkning om tilslutning til princippet om parallelanvisning. Det var om det, jeg sagde: det kan vi ikke acceptere, det er vi modstandere af. Jeg mener egentlig, at den parallelanvisning, som er blevet indført, stiller sig hindrende i vejen for en ordening, hvorved A-kasser og fagforeninger udøver denne anvisning og kontrol. Det var derfor, jeg sagde det. Det er et synspunkt, jeg er blevet bestyrket i i den periode, hvor parallelanvisningen har fungeret.

Jeg synes, det er helt uden mening at komme med nogle udtalelser, der går på, at vi mener, at samtlige arbejdsformidlingskontorer skal nedlægges. Hvad er det for noget? Det har vi da aldrig udtalt os om. Hvorfor skulle jeg have revet den i snuden? Hvad skulle den bruges til? Vi mener da nok, der kan være nogle rådgivnings- og vejledningsopgaver, som den offentlige arbejdsformidling kan varetage. Jeg kan ikke stå her præcis og sige på de 15 sekunder, jeg har tilbage, at dér og dér og dér skal afgrænsningen være. Men o.k., der er da nok nogle rådgivnings- og vejledningsopgaver, som naturligt ville ligge dér, måske i samarbejde med fagforeningerne, men spørgsmålet er: hvem har anvisningen, hvem har kontrollen? Den skal tilbage til fagbevægelsen, og dér stiller parallelanvisningen sig blokerende i vejen. Derfor skal vi væk med den parallelanvisning, og derfor skal vi have den rene vare.

Nymann (FP):

Jeg fornemmer ligesom, at jo mere man kommer til venstre i salen, jo mere forarget er man over enhver form for initiativ, der kan skaffe arbejde. Jeg mener, det er lige meget, hvordan man skaffer arbejde, og under hvilken form vi skaffer arbejde; når det, vi mangler i dag, er arbejde, må arbejdsansættelse være mere eller mindre betingelsesløs.

Arbejdsministeren vil snart søge om en halv milliard kroner til at sætte forskellige initiativer i gang for at få unge og langtidsløse i gang, og så er det forargeligt, at han modsætter sig et sådant lille, harmløst initiativ som dette, der ikke koster det offentlige penge. Det er, som om man fra socialdemokratisk side ikke vil foretage nogen anvisning, uden at det skal koste det offentlige et eller andet; alt, hvad der er naturligt inden for arbejdsanvisningen, skal ødelægges på en eller anden måde, og det er forargeligt. Netop med det in mente, at vi nu skal til at ofre milliarder på at sætte alle disse initiativer i gang for at udrydde den arbejdsløshed, vi har, er det forargeligt, at man modsætter sig et lille bitte initiativ som dette her; det burde ikke ske.

Arne Melchior (CD):

Ét point til hr. Hans Jørgen Jensen; der er ingen grund til at fare stærkt frem. Jeg har det med at hæve stemmen lidt, og det skyldes bl. a., at når salen er så tom, virker det endnu mere søvndyssende, end det behøver at gøre, hvis man taler stiltfærdigt her. Men det er da helt rigtigt, at man har ikke mere ret, fordi man taler højere.

I øvrigt er der andre end mig, der er faret stærkt frem: arbejdsministeren talte søreme om revolution på det danske arbejdsmarked; har I hørt noget lignende? Mange har været enige om at kalde dette her et lille forslag, et lille begrænset fremskridt, men her blev der talt om intet mindre end revolution på mindst halvdelen af det danske arbejdsmarked; hold da helt op!

Nå, men der er også point til arbejdsministeren for den fremstrakte hånd, den udstrakte hånd. Nu er der jo langt fra arbejdsministerens hånd og ind til hans brystkasse og hjertet, så jeg håber, det ikke skal blive ved hånden, og at vi ikke vil blive betragtet som